

stillerne i, at Loven af 2den Juli 1870 har fastslaaet, at der kun maatte være 1 Amtsforsvalter i hvert Amt. Lovens Udtryk er det, at naar der indtræder Vakance i et Amtstue-distrikt, hvor der er mere end eet i et Amt, saa skal det ved Lov afgjøres, hvorvidt en Nedlæggelse skal finde Sted. Derfor man i 1870 havde været i den Grad paa det Nene med, at kun een Amtstue behøvedes i hvert Amt, ser jeg ikke rettere, end at det vilde være rigtigere at have udtrykt i selve Loven, at der kun skulde opretholdes een Amtstue i hvert Amt. Men dertil dristede man sig ikke, og jeg tror af meget gode Grunde. Jeg tror, at dersom der noget Sted er Grund til at beholde to Amtstuer i eet Amt, saa er det netop her. Skjøndt jeg ganske vist ikke har deltaget i den Grad, som den ærede Ordfører, i Forhandlingerne om Loven af 2den Juli 1870, er jeg dog tilbøielig til at antage, at det blandt Andet — og ikke mindst — har været netop Hensynet til Forholdene i Frederiksborg Amt, som har gjort det umuligt for Regeringen i 1870 at gaa ind paa, at der for Fremtiden kun maatte være een Amtstue i hvert Amt. Den anden Grund for mig til at modsætte mig Hændingsforslaget er altsaa den, at Sammenhobningen af Forretningerne ved Frederiksborg Amtstue vil være saa stor, at de meget vanskelig vilde kunne røgtes. Det har allerede viist sig ved Sammenlægningen af andre Amtstuer, at Forretningerne ere vøgebe i den Grad, at det har den allerstørste Vanskelighed at finde Kræfter, som magte at styre en saadan Amtstue. Det forekommer mig, at Forudsætningen maa være den, at en Amtsforsvalter personlig kan følge de Forretninger, som besørages i hans Amtstue, for at kunne bære det personlige Ansvar. Men dette vil efter min Opfattelse blive en fuldstændig Umulighed, naar Forretningerne i den Grad sammenhobes, som der her er Tale om.

Den tredje Grund for mig til at modsætte mig det Hændingsforslag, som de ærede Forslagsstillere have bragt i Forslag, er den, at jeg anser det for at være meget uheldigt at udstykke Skovkasjererforretningerne saaledes, som foreslaaet. Jeg tror, at Erfaringen allerede har talt tilstrækkeligt for, hvor uheldigt det er at betro disse ikke ubetydelige Oppebørslere til Folk, som hverken ere regnskabsvante i samme Grad som de egentlige Kassebetjente, eller saa let kunne undergives et saa omhyggeligt og nøiagtigt Tilsyn som Andre, og som ved det meget ringe Bederlag, der tilbydes dem for Udførelsen af deres Tjeneste, ville være i høj Grad udsatte for Fristelser,

naar store Beløb af Statens Penge ligge under deres Hænder. Erfaringen har noksom talt derfor. Dersom jeg husker ret, have vi i dette Dieblift 5 eller maaste 6 — jeg er ikke ganske vis paa, at jeg husker Tallene ret — særlige Skovkasjerere, eller rettere sagt, for 5 eller 6 Skovdistrikters Vedkommende besørages Skovkasjererforretningerne ikke gennem Amtstuerne. Tallet husker jeg som sagt ikke nøiagtig; hvad jeg derimod husker meget godt, er, at der allerede siden den Tid, man indførte denne Institution, har været 5 Tilfælde af Kassjuorden eller ligesvem Kassemangel hos disse særlige Skovkasjerere, saa jeg tror ikke, der er Opfordring til at gaa videre ad denne Vej, end man er høist nødt til.

Hensynet til at bevare Pengene for Statskassen, kan jeg forsikre den ærede Ordfører, veier ligesaameget for mig som for ham; men jeg tror dog ikke, at dette kan være ene afgjørende. Det vil efter min Anskuelse ikke give nogen god Tilstand, naar man kom til at søge at faae Statens Forretninger udførte for det mindst mulige Bederlag, som man kunde faae Nogen til at overtage dem for. Vilde man gjøre Forsøget, tror jeg, at det snart skulde vise sig, at man, i Stedet for at opnaa en Besparelse, i Virkeligheden vilde komme til at sætte meget betydelig til paa dette Experiment, og jeg holder mig ogsaa forvisset om, at Experimentet ikke vilde blive langvarigt; men det forekommer mig rigtignok, at det Forslag, som foreligger, netop gaar i denne Retning. — Jeg benytter et Tal, som er givet i det ærede Flertals Betænkning fra ifjor. Der er Oppebørselen til Kronborg Amtstue angivet til omtrent 260,000 Kr., det vil sige Skovkassens Oppebørsel. Fordeles dette paa 6 Skovkasjerere, saa vilde de hver for sig faae en Oppebørsel af noget over 40,000 Kr. mod et Bederlag af 600 Kr. om Aaret. Jeg tror ikke, at nogen privat Mand vilde byde et saadant Bederlag for en saadan Oppebørsel og vente, at den vilde blive ordentlig besørget. Det meget store Tal, som den meget ærede Ordfører angav som den Sum, der medgik til at faae besørget Amtsforsvalterforretningerne i Frederiksborg Amt, et Beløb af 30—35,000 Kr., om jeg ikke hørte feil, — jeg har ikke i Diebliffet kunnet efterregne, hvorvidt dette Tal stemmer med det, der foreligger for mig, men jeg tager det saaledes, som det ærede Medlem gav det, — i det maa jeg dog antage, at det ærede Medlem har medregnet ogsaa, hvad der tilflyder Amtstuen ved Indtægten af Stempelpapirforhandling, Skovkasjererforretninger, Rekognitioner fort sagt alt dette,